

การพัฒนารูปแบบการมีส่วนร่วมในการจัดการภัยพิบัติท้องถิ่น :
กรณีศึกษาขององค์การบริหารส่วนตำบลก่อเอ้
อำเภอเชียงใน จังหวัดอุบลราชธานี

Development of Participatory Approach for Disaster
Management in the Community: A Case Study of Kore
Administrative Organization Sub-district Kungnai District
Ubonratchathanee Province

จิตติรัตน์ เหล้าคมพุดตาจารย์¹ และพัฒนะ เรือนใจดี²

Thitirat Laokhompruttajarn and Pattana Reounchaidee

มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ¹

มหาวิทยาลัยรามคำแหง²

Chaiyaphum Rajabhat University, Thailand

Ramkhamhaeng University, Thailand

Corresponding Author, E-mail: spiderman3346@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยฉบับนี้เป็นเชิงปริมาณ มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคการมีส่วนร่วมในการจัดการภัยพิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลก่อเอ้ อำเภอเชียงใน จังหวัดอุบลราชธานี 2) เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนารูปแบบการจัดการภัยพิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลก่อเอ้ อำเภอเชียงใน จังหวัดอุบลราชธานี 3) เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะเชิงนโยบายในการจัดการภัยพิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลก่อเอ้ อำเภอเชียงใน จังหวัดอุบลราชธานี ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้นำชุมชน ผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลก่อเอ้ และอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อปพร.) ในสังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลก่อเอ้ รวมทั้งสิ้น 88 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยมีค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ทั้งฉบับเท่ากับ 0.84 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการภัยพิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลก่อเอ้ อำเภอเชียงใน จังหวัดอุบลราชธานี รายด้านดังต่อไปนี้ ด้านการร่วมคิด พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก ด้านการร่วมวางแผน พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก ด้านการร่วมตัดสินใจ พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก ด้านการร่วมปฏิบัติงาน

พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก ด้านการร่วมประเมิณผล พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก

2. แนวทางในการพัฒนารูปแบบการจัดการภัยพิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลก่อเอ้ อำเภอเขื่องใน จังหวัดอุบลราชธานี มีดังนี้ ควรมีการเตรียมความพร้อมในการรับภัยพิบัติที่จะเกิดขึ้นเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ได้แก่ การวางแผนการป้องกัน และรับมือกับภัยพิบัติที่จะเกิดขึ้น การฝึกซ้อมในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และในภาคประชาชนการจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในแต่ละภัยพิบัติที่เกิดขึ้น การติดต่อประสานงานเพื่อขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหรือหน่วยงานข้างเคียง โดยมีการจัดทำแผนฯ ร่วมกันในทุกภาคส่วน และควรมีการทบทวนแผนอยู่เสมอเพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

3. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายในการจัดการภัยพิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลก่อเอ้ อำเภอเขื่องใน จังหวัดอุบลราชธานี ควรคำนึงถึงความปลอดภัยของผู้ปฏิบัติงานเป็นอันดับแรก และทุกคนต้องทำงานเป็นทีม ควรมีการซ้อมรับเหตุการณ์ให้เป็นระบบ และควรมีการปฏิบัติงานให้เป็นระบบมากกว่านี้

คำสำคัญ: การพัฒนารูปแบบการมีส่วนร่วม; การจัดการภัยพิบัติท้องถิ่น

Abstract

This research is a quantitative one. The purpose is as follows. 1) To study the problems and obstacles of participation in disaster management of Kore administrative organization sub-district Kungnai district Ubonratchathanee province. 2) To study the development of the disaster management model of Kore administrative organization sub-district Kungnai district Ubonratchathanee province. 3) To study the policy recommendations for disaster management of of Kore administrative organization sub-district Kungnai district Ubonratchathanee province. The population were: Community leaders, Executives of Kore administrative organization civilian Defense volunteers the total of 88 sub-district administrative organizations. The research instrument was a five-level rating scale questionnaire. The value of confidence. The reliability was 0.84. Statistics used in data analysis include: Frequency Percentage Mean standard deviation.

The research found that:

1. Level of participation in disaster management of Kore administrative organization sub-district Kungnai district Ubonratchathanee province the following. The participants found that the overall level was very high. The overall planning was found to be at a

high level. The decision to find that. Overall, it was at a high level. The evaluation was found to be at a high level.

2. Guidelines for the development of disaster management model of Kore administrative organization sub-district Kunghai district Ubonratchathane province are as follows planning for the prevention and response to disasters will take place training in related organizations and in the public sector purchasing equipment used in each disaster occurred. Contact for assistance from relevant agencies or adjacent units. The plan is jointly developed in all sectors, and the plan should always be reviewed to reflect future developments.

3. Policy recommendations for disaster management of Kore administrative organization sub-district Kunghai district Ubonratchathane province. The safety of the operator should be taken into consideration. And everyone must work as a team. They should be rehearsed for the system and should work more systematically.

Keywords: Development of Participatory Models; Local Disaster Management

1. บทนำ

ภัยพิบัติที่เกิดขึ้นในอดีตมักจะเกิดขึ้นจากธรรมชาติ และส่งผลกระทบต่อประชาชนเป็นจำนวนมาก ได้แก่ อุทกภัย วาตภัย อัคคีภัย โรคภัยไข้เจ็บ ภัยแล้ง และอุบัติเหตุภัย เป็นต้น ซึ่งในอดีตผู้ปกครอง หรือ เจ้าหน้าที่ของรัฐยังไม่มี การวางแผนในการรับมือกับปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นเท่าที่ควร จึงส่งผลให้เกิดการเสียชีวิตของประชาชนเป็นจำนวนมาก แม้ในปัจจุบันประเทศไทยมีความทันสมัยมากขึ้น ภาครัฐมีเทคโนโลยีที่สามารถนำมาใช้กับการป้องกัน และแก้ไขภัยพิบัติเพิ่มมากขึ้น เช่น เครื่องมือที่ใช้ในการพยากรณ์อากาศที่มีความแม่นยำมากกว่าในอดีต เครื่องช่วยชีวิตผู้ประสบอุบัติเหตุภัย เป็นต้น แต่เครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ ก็มีใช้ครบถ้วนในเมืองที่มีความเจริญเท่านั้น

การเกิดภัยพิบัติทั้งที่เกิดจากธรรมชาติ (Natural Disaster) ได้แก่ น้ำท่วมแผ่นดินไหว ภูเขาไฟระเบิด ดินถล่ม พายุฝนฟ้าคะนอง พายุเขตร้อน คลื่นพายุซัดฝั่ง ไฟป่า สึนามิ ฝนแล้ง ฯลฯ และการกระทำของมนุษย์ (man-made disaster) เช่น อัคคีภัย ภัยจากการจราจรและคมนาคมขนส่ง ภัยจากการก่อการร้ายซึ่งเป็นสภาวะที่ระบบการทำงานของชุมชนหรือสังคมได้รับการกระทบกระเทือนหรืออาจรุนแรงจนเป็นสาเหตุให้เกิดการสูญเสียชีวิตทรัพย์สิน เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม ที่เกินกำลังความสามารถของชุมชนหรือสังคมที่ได้รับผลกระทบจะจัดการเพียงลำพังได้โดยใช้ทรัพยากรของตนเองที่มีอยู่ ความถี่ และความรุนแรงที่เพิ่มมากขึ้นของการเกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติ ทำให้ประเทศต่างๆ โดยเฉพาะเมืองใหญ่ๆ ที่เต็มไปด้วย

ความหนาแน่นของประชากรและธุรกรรมมากมาย เช่น กรุงเทพมหานคร โตเกียว นิวยอร์ก ฯลฯ ต่างหันมาให้ความสนใจกับความปลอดภัยของสาธารณะมากขึ้น โดยรัฐบาลได้มุ่งเน้นในการสร้างความสามารถให้กับหน่วยงานภาครัฐในการปฏิบัติงานของเครือข่ายการจัดการภัยพิบัติที่มีหน่วยงานภาครัฐเป็นผู้แสดงบทบาทหลัก ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคหากแต่รัฐบาลไม่สามารถทำทุกอย่างพร้อมๆ กันได้จึงต้องอาศัยหน่วยงานภาครัฐอื่นๆ ในพื้นที่ คือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่างๆ เข้ามาเป็นหน่วยงานหลักในการบริหารจัดการภัยพิบัติด้วยการประสานงาน (Coordination) การร่วมมือ (Cooperation) และการร่วมแรงร่วมใจ (Collaboration) ตลอดจนการเพิ่มขีดความสามารถขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเหล่านี้โดยเฉพาะการขอความร่วมมือจากหน่วยงานในภาคส่วนอื่นๆ ในท้องถิ่น และการกระตุ้นให้ประชาชนในชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในฐานะผู้รู้สภาพพื้นที่ที่ดีที่สุด และมีส่วนได้ส่วนเสียโดยตรงจากภัยพิบัติเพื่อป้องกัน รักษาทรัพย์สินและผลประโยชน์ของประชาชน (Kamolwach, 2010)

จากหลักการและเหตุผลข้างต้นผู้วิจัยเล็งเห็นความสำคัญของการพัฒนารูปแบบการมีส่วนร่วมในการจัดการภัยพิบัติท้องถิ่น : กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลก่อเอ้ ต.ก่อเอ้ อ.เขื่องใน จ.อุบลราชธานี เนื่องจากในปัจจุบันเกิดภาวะโรคระบาด และความผันแปรของธรรมชาติที่เกิดจากการที่มนุษย์ทำลายทรัพยากรธรรมชาติจึงเกิดปรากฏการณ์ร้ายๆ ตามมา เช่น สึนามิ อุทกภัย วาตภัย อัคคีภัย และโรคระบาดตามมาซึ่งองค์การบริหาร

ส่วนตำบลก่อเอ้เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีขนาดเล็กยังขาดบุคลากร งบประมาณ และวัสดุอุปกรณ์ที่มีความจำเป็นในการจัดการภัยพิบัติท้องถิ่น จึงได้เกิดงานวิจัยขึ้นนี้ขึ้นเพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการภัยพิบัติของชุมชนเนื่องจากการบริหารในปัจจุบันมุ่งเน้นให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานร่วมกับภาครัฐมากขึ้น ศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้น และแนวทางในการพัฒนารูปแบบการมีส่วนร่วมในการจัดการภัยพิบัติของชุมชนพร้อมทั้งข้อเสนอแนะเชิงนโยบายให้กับผู้นำ และผู้เกี่ยวข้อง

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการภัยพิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลก่อเอ้ อำเภอเขื่องใน จังหวัดอุบลราชธานี
2. เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนารูปแบบการจัดการภัยพิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลก่อเอ้ อำเภอเขื่องใน จังหวัดอุบลราชธานี
3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะเชิงนโยบายในการจัดการภัยพิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลก่อเอ้ อำเภอเขื่องใน จังหวัดอุบลราชธานี

3. วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ มีวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ในกลุ่มของผู้นำชุมชน ผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลก่อเอ้ และอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อปพร.) ในสังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลก่อเอ้ รวมทั้งสิ้น 88 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถาม

5 ด้าน จำนวน 25 ข้อ โดยแบ่งระดับการวัดออกเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

4. สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการภัยพิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลก่อเอ้ อำเภอเขื่องใน จังหวัดอุบลราชธานี

1.1 ด้านการร่วมคิด พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.47$, S.D. = 0.55) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ข้อ 1 ที่ว่า มีส่วนร่วมในการคิดวิธีการในการป้องกันภัยจากไฟไหม้ให้กับองค์การบริหารส่วนตำบลและข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือข้อ 4 และข้อ 5 ที่ว่า มีส่วนร่วมในการคิดวิธีการในการป้องกันภัยจากแผ่นดินไหว/ถล่ม ให้กับองค์การบริหารส่วนตำบลและมีส่วนร่วมในการคิดวิธีการในการป้องกันภัยจากอุบัติเหตุให้กับองค์การบริหารส่วนตำบล

1.2 ด้านการร่วมวางแผน พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.36$, S.D. = 0.53) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ข้อ 6 ที่ว่ามีส่วนร่วมในการวางแผนการป้องกันภัยจากไฟไหม้ให้กับองค์การบริหารส่วนตำบล

และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือข้อ 10 ที่ว่ามีส่วนร่วมในการวางแผนการป้องกันภัยจากอุบัติเหตุให้กับองค์การบริหารส่วนตำบล

1.3 ด้านการร่วมตัดสินใจ พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.31$, S.D. = 0.56) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ข้อ 13 ที่ว่า มีส่วนร่วมในการตัดสินใจในการเห็นชอบโครงการป้องกันภัยจากพายุฝนให้กับองค์การบริหารส่วนตำบล และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือข้อ 15 ที่ว่าท่านมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในการเห็นชอบโครงการป้องกันภัยจากอุบัติเหตุให้กับองค์การบริหารส่วนตำบล

1.4 ด้านการร่วมปฏิบัติงาน พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.20$, S.D. = 0.55) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ข้อ 16 17 และ 20 ที่ว่ามีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานในโครงการป้องกันภัยจากไฟไหม้ให้กับองค์การบริหารส่วนตำบล,มีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานในโครงการป้องกันภัยจากน้ำท่วมให้กับองค์การบริหารส่วนตำบลและมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานในโครงการป้องกันภัยจากอุบัติเหตุให้กับองค์การบริหารส่วนตำบลและข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ข้อ 18 ที่ว่าท่านมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานในโครงการป้องกันภัยจากพายุฝนให้กับองค์การบริหารส่วนตำบล

1.5 ด้านการร่วมประเมินผลพบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.40$, S.D. = 0.50) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าอยู่ในระดับ โดยมากค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ข้อ 23 ที่ว่ามีส่วนร่วมในการประเมินผลโครงการป้องกันภัยจากพายุฝนให้กับ

องค์การบริหารส่วนตำบล และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือข้อ 22 ที่ว่ามีส่วนร่วมในการประเมินผลโครงการป้องกันภัยจากน้ำท่วมให้กับองค์การบริหารส่วนตำบล

2. แนวทางในการพัฒนารูปแบบการจัดการภัยพิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลก่อเอ้ อำเภอน้ำขุ่น จังหวัดอุบลราชธานี มีดังนี้ ควรมีการเตรียมความพร้อมในการรับภัยพิบัติที่จะเกิดขึ้นเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ได้แก่ การวางแผนการป้องกันและรับมือกับภัยพิบัติที่จะเกิดขึ้น การฝึกซ้อมในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และในภาคประชาชนการจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในแต่ละภัยพิบัติที่เกิดขึ้น การติดต่อประสานงานเพื่อขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง หรือหน่วยงานข้างเคียง โดยมีการจัดทำแผนร่วมกันในทุกภาคส่วนและควรมีการทบทวนแผนอยู่เสมอเพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

5. อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการภัยพิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลก่อเอ้ อำเภอน้ำขุ่น จังหวัดอุบลราชธานี

1.1 ด้านการร่วมคิด พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับทวิตา กมลเวช (Kamolwach, 2010) ที่กล่าวถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่นต่างๆ ที่มีวิถีชีวิตอยู่กับภัยและความเสี่ยงที่แตกต่างกัน ในการเตรียมพร้อมเผชิญหน้าต่อภัยพิบัติที่จะเกิดขึ้นรวมทั้งสามารถฟื้นคืนจากภัยกลับสู่สภาวะปกติได้อย่างรวดเร็ว และสอดคล้องกับบทบาทหน้าที่ และภารกิจของ

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามระเบียบ กฎหมาย และพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้อง

1.2 ด้านการร่วมวางแผน พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก ไม่สอดคล้องกับทวิตัด แสนอินทร์ (Saenin, 2010) ในด้านที่ประชาชนขาดความรู้และไม่มีส่วนร่วม ในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยที่เกิดขึ้นในพื้นที่ของตนเอง และพื้นที่ใกล้เคียง

1.3 ด้านการร่วมตัดสินใจ พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับศิรินันต์ สุวรรณโมลี (Suwanmolee, 2009) ภาคชุมชนควรมีการรวมกลุ่มและการจัดการองค์กรชุมชนเป็นหัวใจของกระบวนการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติโดยมีชุมชนเป็นฐาน

1.4 ด้านการร่วมปฏิบัติงาน พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับจักรพงษ์ รื่นฟู (Ruenfoo, 2009) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน ในเขตตำบลแม่น้ำวาง อ.แม่อาจ จ.เชียงใหม่ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

1.5 ด้านการร่วมประเมินผล พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก ไม่สอดคล้องกับนเรศ ชมบุญ (Chomboon, 2002) ที่ศึกษาการมีส่วนร่วมของชุมชนในการป้องกันไฟป่า กรณีศึกษาอุทยานแห่งชาติผาแต้ม จังหวัดอุบลราชธานีระดับการมีส่วนร่วมของชุมชนอยู่ในระดับปานกลาง

2. แนวทางในการพัฒนารูปแบบการจัดการภัยพิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลก่อเอ้ ต.ก่อเอ้ อ.น้ำขุ่น จ.อุบลราชธานีมีดังนี้ ควรมีการเตรียมความพร้อมในการรับภัยพิบัติที่จะเกิด

ขึ้นเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ได้แก่ การวางแผนการป้องกันและรับมือกับภัยพิบัติที่จะเกิดขึ้น การฝึกซ้อมในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และในภาคประชาชนการจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในแต่ละภัยพิบัติที่เกิดขึ้น การติดต่อประสานงานเพื่อขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง หรือหน่วยงานข้างเคียง โดยมีการจัดทำแผนร่วมกันในทุกภาคส่วนและควรมีการทบทวนแผนอยู่เสมอเพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต สอดคล้องกับทวิดา กมลเวช (Kamolwach, 2010) ที่กล่าวถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่นต่างๆ ในการหาคำตอบที่เป็นทางออกเชิงโครงสร้าง ตัวอย่างเช่น การพัฒนาเทคโนโลยีที่ล้ำหน้าในการพยากรณ์ การสร้างสิ่งปลูกสร้างที่มีความมั่นคงแข็งแรง การใช้ตัวแบบทางคณิตศาสตร์ในการคำนวณความรุนแรงของภัยการพัฒนาระบบข้อมูลข่าวสารและการสื่อสาร หรือแม้แต่การใช้การพัฒนาระบบนิเวศน์ในการป้องกันการเกิดภัยบางประเภทเท่านั้น หากแต่ยังรวมถึงการหาคำตอบให้กับทางออกที่ไม่ใช่เชิงโครงสร้าง อาทิเช่น การให้ความรู้ชุมชนถึงภัยและการปฏิบัติตนเบื้องต้น การฝึกฝนและพัฒนาความสามารถของหน่วยงานในการตอบสนองต่อสถานการณ์ การให้ความสำคัญกับเครือข่ายการประสานงานระหว่างภาครัฐและภาคส่วนต่างๆ เป็นต้นเนื่องด้วยความตระหนักถึงความสำคัญของการเตรียมความพร้อมให้กับประชาชนและชุมชน ซึ่งเป็นด้านแรกในการเผชิญหน้ากับภัยพิบัติ และประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของหน่วยงานช่วยเหลือต่างๆ ในการบริหารจัดการภัยพิบัติและสถานการณ์ฉุกเฉิน

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 ด้านการร่วมคิดผู้บริหารควรรับฟังความคิดเห็นของทุกคน ทุกภาคส่วนภายในองค์กร ควรให้ผู้ปฏิบัติงานทุกคนเข้าร่วมประชุม และเสนองบประมาณร่วมกันเมื่อมีเหตุเกิดขึ้น ควรจัดทำตัวแสดงความคิดเห็นในแต่ละหมู่บ้าน

1.2 ด้านการร่วมวางแผน อยากให้มีการแจ้งในการใช้งบประมาณในแต่ละโครงการ ควรออกสำรวจสถานที่เสี่ยงภัยอย่างสม่ำเสมอและทำเครื่องหมายป้องกัน ควรมีการวางแผนเป็นระบบ

1.3 ด้านการร่วมตัดสินใจ การตัดสินใจขึ้นอยู่กับสถานการณ์ สถานที่เกิดเหตุ และควรมีผู้เชี่ยวชาญช่วยในการตัดสินใจ ควรให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจมากกว่านี้

1.4 ด้านการร่วมปฏิบัติงานควรคำนึงถึงความปลอดภัยของผู้ปฏิบัติงานเป็นอันดับแรก และทุกคนต้องทำงานเป็นทีม ควรมีการซ้อมรับเหตุการณ์ให้เป็นระบบ ควรมีการปฏิบัติงานให้เป็นระบบมากกว่านี้

1.5 ด้านการร่วมประเมินผลงาน ทุกงานต้องคำนึงถึงประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน ซึ่งต้องสามารถประเมินผลได้ ควรมีการประเมินผลและนำเข้าสู่ที่ประชุมเพื่อสรุปในแต่ละงาน

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

การวิจัยในครั้งต่อไปควรมีการเปรียบเทียบหน่วยงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นให้เกิดการพัฒนาหรือการแข่งขันในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมในภาคประชาชนต่อไป

References

- Chomboon, N. (2002). *Factors Affecting the Participation of the Community in Forest Fire Prevention : A Case Study of PhaTaem National, Ubonratchathani Province*. Mahasarakham : Rajabhat Institute Mahasarakham.
- Kamolwach, T. (2010). *Disaster Management in the Community Handbook*. Bangkok : King Prajadhipok's Institute.
- Ruenfoo, J. (2009). Factors Influencing Civil Defense Volunteers working Performance and Needs for Potential Development in Mae Na Wang Sub-District Mae-Ai, Chang Mai Province. *Independent Study Report for the Degree of Master of Public Administration*. Chang Rai : Chang Rai Rajabhat University.
- Saenin, T. (2011). Development of Management Plan for risky Disasters of Chonnabot Municipality Chonnabot District, Khonkaen Province. *An Independent Study Report for the Degree of Master of Public Administration in Local Government*. Khonkaen : College of Local Administration, Khonkaen University.
- Suwanmolee, S. (2009). *The Study of a Guideline to Develop the Community-based Disasters Risk Management on Civil Society: Case study of Ban-Namkernvillage, Bangmuang Sub-district, Takuapa District, Phang-nga Province*. Bangkok : King Mongkut's University of Technology Thonburi.